

มานุษยวิทยาสาธารณะ (Public Anthropology)

มานุษยวิทยาสาธารณะ สำคัญอย่างไร

วิชามานุษยวิทยาไม่ได้เป็นเพียงการศึกษาสังคมและวัฒนธรรม และนั่งชื่นชมความงดงามและหลากหลายในชนบทรอบนิยามประเพณีที่มนุษย์แสดงออก แต่มานุษยวิทยาสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์ที่เผชิญกับปัญหาต่างๆ ที่มีผลทำให้มนุษย์บางกลุ่มขาดโอกาส ถูกกีดกัน เสียเปรียบ และมีชีวิตที่ขาดแคลน โดยที่นักมานุษยวิทยาพยายามศึกษาเงื่อนไขของปัญหาที่ซับซ้อนที่ดำรงอยู่ในโครงสร้างอำนาจตั้งแต่ระดับชุมชนขนาดเล็กไปจนถึงสังคมโลกที่มีการเชื่อมข้ามหากัน McGranahan (2006) เคยเสนอว่าหากวิชามานุษยวิทยาไม่ได้แยกตัวออกจากสังคม แต่เป็นวิชาที่พยายามเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและจิตวิญญาณของมนุษย์ ฉะนั้นนักมานุษยวิทยาก็จำเป็นต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำงานกับสังคมอย่างเลี่ยงไม่ได้ วิธีการที่นักมานุษยวิทยาจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาสังคมในมิติต่างๆ คือจุดเริ่มต้นของการนำความรู้ออกไปสู่สาธารณะ Peacock (1997) เคยกล่าวว่าทิศทางการศึกษามานุษยวิทยาในอนาคตจำเป็นต้องมุ่งมั่นและพยายามเข้าไปเกี่ยวข้องกับเชิงรุกกับสังคม (socially-active endeavor)

คำถามต่อมาคือ เหตุใดมานุษยวิทยาสาธารณะจึงควรค่าแก่การขับเคลื่อนและผลักดันในเวลาปัจจุบัน โดยเฉพาะในสังคมที่ยังเต็มไปด้วยความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์ หากย้อนมองขอบเขตของมานุษยวิทยาที่ทำงานกับสังคม จะพบว่าไม่มีแนวคิดทฤษฎีใดที่สามารถใช้บังคับถึงความ เป็นมานุษยวิทยาสาธารณะได้อย่างตรงไปตรงมา เนื่องจากนักมานุษยวิทยาที่ทำงานกับสังคมจะใช้ความรู้และความเชี่ยวชาญที่ตนเองถนัดแตกต่างกันไป ฉะนั้น มานุษยวิทยาสาธารณะจึงมีขอบเขตที่กว้างขวาง ในอดีตที่ผ่านมาเมื่อนักมานุษยวิทยานำความรู้ของตนเองไปเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาสังคมและช่วยเหลือมนุษย์ที่เดือดร้อน เรามักจะเรียกแนวทางนี้ว่า มานุษยวิทยาประยุกต์ (Lamphere, 2004; Willigen, 2002) ซึ่งหมายถึงการนำความรู้ มานุษยวิทยาไปปรับใช้กับการแก้ปัญหาสังคม อย่างไรก็ตาม เมื่อความขัดแย้งระหว่างกลุ่มคนต่างๆ มีความรุนแรง ซับซ้อน และขยายตัวมากขึ้นในปัจจุบัน บทบาทการทำงานเพื่อสังคมของนักมานุษยวิทยาจึงอาจมิได้เป็นแค่การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ แต่อาจรวมถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมแก้ไขและขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงที่มีเป้าหมายที่ชัดเจน ความเป็นสาธารณะของวิชามานุษยวิทยามีวิธีปฏิบัติที่หลากหลาย เช่น การเข้าไปวิพากษ์วิจารณ์นโยบายของรัฐ ปัญหาสงคราม การละเมิดสิทธิมนุษยชน การเหยียดเชื้อชาติ ศาสนา และเพศสภาพของมนุษย์ (Lassiter, 2005)

เมื่อนักมานุษยวิทยาเข้าไปมีส่วนร่วมสะท้อน วิจัย เสนอแนะความคิด และแนวทางแก้ปัญหาในเรื่องต่างๆ สิ่งก็ตามมาก็คือ การนำแนวคิดทฤษฎี กระบวนทัศน์ที่เป็นประโยชน์มาเป็นกรอบในการทำงานร่วมกับหน่วยงานและกลุ่มคนที่กำลังเผชิญกับปัญหา เช่น ทำงานร่วมกับตัวแทนชาวบ้าน ผู้นำท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐ กลุ่มนายทุน และเครือข่ายของภาค

ประชาสังคม Purcell (2000) อธิบายว่าสิ่งสำคัญของมานุษยวิทยาสาธารณะคือการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหา และต้องชี้ให้เห็นรากเหง้าของปัญหาเหล่านั้น นักมานุษยวิทยาที่เข้าไปแก้ปัญหาสังคมในมิติต่างๆ ควรมีเป้าหมายและความตั้งใจที่แน่แน่วที่จะทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ไม่เพียงแต่การแสวงหาความสำเร็จและความก้าวหน้าทางวิชาการเพียงอย่างเดียว Sundar (2004) กล่าวว่าบทบาทของนักมานุษยวิทยาในโลกปัจจุบัน ควรจะผลักดันให้สาธารณะมีความเข้าใจว่าชีวิตของมนุษย์มีคุณค่าและศักดิ์ศรีอย่างไร McGilvray (2006) เสนอว่านักมานุษยวิทยาควรมุ่งมั่นที่จะศึกษาค้นคว้าเพื่อที่จะสร้างทั้งองค์ความรู้ใหม่พร้อมกับเข้าไปทำงานแก้ไขปัญหาสังคมและช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์

มานุษยวิทยาสาธารณะ กระจกสะท้อนโลกวิชาการ

Borofsky and Lauri (2019) อธิบายว่ามานุษยวิทยาสาธารณะบ่งชี้ถึงความสามารถของความรู้มานุษยวิทยาและนักมานุษยวิทยาในการแก้ไขปัญหามานุษยวิทยาอย่างมีประสิทธิภาพ และให้ความกระจ่างในประเด็นทางสังคมที่กว้างขวางในโลกปัจจุบัน ตลอดจนสนับสนุนการสนทนากับสาธารณะเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น นอกจากนี้ ยังสะท้อนว่าในโลกวิชาการที่นักมานุษยวิทยากำลังพัวพันอยู่ในปัจจุบันล้วนเต็มไปด้วยการประเมินและสร้างตัวชี้วัดความสำเร็จในตำแหน่งทางวิชาการ ซึ่งสร้างวัฒนธรรมแบบแข่งขันบนหอคอยงาช้างที่นับวันระบบเหล่านี้จะบั่นทอนให้นักมานุษยวิทยาถอยห่างจากสังคมไปเรื่อยๆ ดังนั้น นักมานุษยวิทยาควรจะนำความรู้ที่สร้างไว้มาใช้ประโยชน์และเข้าไปร่วมทำงานทางสังคม McGranahan (2006) กล่าวว่ามานุษยวิทยาสาธารณะมิใช่การใช้เวลาว่างของนักมานุษยวิทยาไปทำงานช่วยสังคมแบบชั่วคราวชั่วคราว แต่เป็นการปฏิบัติแบบหยั่งรากลึกและต่อเนื่องโดยมุ่งหวังจะทำให้เกิดความยุติธรรมทางสังคม ซึ่งถือเป็นแบบแผนการปฏิบัติทางจริยธรรมที่ต่างไปจากการทำงานวิชาการแบบเดิมๆ

Kuper (2009) ตั้งข้อสังเกตว่าโครงการวิจัยที่ได้รับทุนมักจะตัดสินใจจากความสละสลวยของภาษาและสำนวนโวหารทางวิชาการที่บ่งบอกว่าผู้เขียนทำการค้นคว้ามาอย่างเข้มงวด ซึ่งอาจจะมิได้บ่งบอกว่าข้อเสนอเหล่านั้นจะนำไปใช้แก้ไขปัญหาและสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้อย่างไร แหล่งทุนที่สนับสนุนงานวิจัยคาดหวังเพียงการได้รายงานวิจัยที่เสร็จตามเวลา Borofsky and Lauri (2019) อธิบายว่าโลกวิชาการปัจจุบันสนใจกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักศึกษาและนักวิชาการในมหาวิทยาลัย ผลงานวิชาการ ตำรา หนังสือ และบทความที่ดีพิมพ์ในวารสารจึงเป็นเครื่องมือของการสร้างตำแหน่งและความก้าวหน้าในวิชาชีพ ซึ่งสังคมอาจจะมิได้ประโยชน์ใดๆ จากข้อเขียนทางวิชาการเหล่านั้น Colson (1992) เคยวิจารณ์นักวิชาการรุ่นใหม่ที่เกิดเติบโตขึ้นจากการเรียนในมหาวิทยาลัย พวกเขาเพียงแค่อ่านหนังสือและบทความจำนวนมากเพื่อที่จะค้นหาข้อถกเถียงทางแนวคิดทฤษฎีใหม่ที่ต่างจากเดิม ซึ่งเป็นการสร้างตัวตนทาง

วิชาการที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของการถกเถียงและแข่งขันทางความคิด เส้นทางของโลกวิชาการในทำนองนี้คือการผลิตซ้ำอาณาจักรของทฤษฎีที่รื้อการรื้อและสร้างใหม่ไปเรื่อยๆ

Strathern (2000) Shore and Wright (2015) กล่าวว่าโลกวิชาการสนใจจำนวนการตีพิมพ์ผลงานวิชาการและจำนวนการอ้างอิง ที่นักวิชาการคนหนึ่งนำไปใส่ไว้ในข้อเขียนทางวิชาการของเขา สภาพเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่างานวิชาการที่ถูกอ้างถึงมากจะถูกทำให้เป็นตัวแทนของความสำเร็จ ซึ่งนับวันโลกวิชาการกำลังกลายสภาพไปเป็นบริษัททางธุรกิจที่ให้ความสำคัญกับสถิติและตัวเลข สภาวะดังกล่าวได้เปลี่ยนคุณค่าของความรู้วิชาการไปเป็นการจัดช่วงชั้นจากสถิติการอ้างอิง ยิ่งมีการอ้างอิงมากก็ยิ่งมีค่ามาก Merry (2011) ตั้งข้อสังเกตว่าการประเมินความสำเร็จจากจำนวนตัวเลขสะท้อนการตกอยู่ใต้ระบอบการควบคุมแบบใหม่ซึ่งองค์กรทางเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมใหม่มีอิทธิพลต่อวิธีการประเมินและการสร้างตัวชี้วัดเชิงสถิติ และวิธีการนี้ก็แทรกตัวเข้าไปอยู่ในสถาบันการศึกษาและองค์กรทางสังคมอื่นๆ นอกจากนี้ ระบอบอำนาจนี้ได้ทำให้กลุ่มคนที่เป็นนักสร้างตัวชี้วัดและการประเมินผลเป็นผู้ตัดสินความถูกต้อง Merry ยังกล่าวว่าตัวชี้วัดทางสถิติยังเป็นกลไกของอำนาจที่เข้ามาควบคุม ตรวจสอบ และตัดสินว่าอะไรคือความสำเร็จและความล้มเหลว

เมื่อความรู้ทางมานุษยวิทยาถูกจัดการด้วยตัวชี้วัดเชิงตัวเลข เนื้อหาในความรู้จะถูกลดทอนให้เหลือเพียงชื่อที่ถูกอ้างอิงในหนังสือและบทความต่างๆ นักมานุษยวิทยาที่มีผลงานถูกอ้างอิงจำนวนมากจึงได้เปรียบ แหล่งทุนจะให้ความสนใจและเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่จะได้รับทุนวิจัย (Borofsky & Lauri, 2019) ในขณะเดียวกันทิศทางการสนับสนุนงานวิจัยก็มุ่งที่จะให้นักวิจัยสร้างเครื่องมือหรือกลไกที่จะส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะทำให้เกิดมูลค่าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าและบริการ ความรู้แบบสังคมศาสตร์จึงถูกควบคุมให้ตอบสนองทิศทางเหล่านี้และต้องถูกตรวจสอบได้ในเชิงตัวเลข (quantifiable accountability) (Chubb & Watermeyer, 2017; Collini, 2018) นักมานุษยวิทยาที่ต้องการทุนวิจัยจึงตกอยู่ในสภาวะจำยอม กลืนไม่เข้าคายไม่ออก จึงจำเป็นต้องรับวิธีคิดดังกล่าวมาใช้อย่างเสียมิได้ Borofsky & Lauri (2019) กล่าวว่านักมานุษยวิทยารุ่นใหม่พยายามดิ้นรนเพื่อหาสมดุลระหว่างงานที่มั่นคง การระดมทุนสำหรับการวิจัย ความจำเป็นที่ต้องเร่งผลิตงานวิชาการเพื่อเผยแพร่อย่างรวดเร็ว และการไขว่คว้าตำแหน่งวิชาการที่สูงขึ้น สถานการณ์นี้ส่งผลต่อทิศทางแห่งความรู้ที่นักมานุษยวิทยาจะหยิบยื่นให้สังคม คำถามคือนักมานุษยวิทยาจะทำอย่างไรเพื่อนำตัวเองออกจากวังวนของโลกวิชาการที่ถูกควบคุมด้วยตัวชี้วัดทางสถิติและก้าวไปสู่การสะท้อนปัญหาทางสังคมที่เป็นจริง

แนวทางของมานุษยวิทยาสาธารณะ

เพื่อที่จะทำให้นักมานุษยวิทยาไม่ล้ามกรอบตัวเองให้อยู่ในแวดวงวิชาการที่ตัดขาดจากสังคม Borofsky & Lauri (2019) ได้เสนอทางออก 5 ประการ คือ ประการแรก การให้ความสำคัญกับข้อมูลภาคสนามและมีมุมมองเชิงวิพากษ์ต่อปัญหาสังคม (ethnographical-

critical approach) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง ความเหลื่อมล้ำทางสังคม และการเลือกปฏิบัติต่อมนุษย์ นักมานุษยวิทยาต้องใช้จุดแข็งในการศึกษาประสบการณ์ของมนุษย์ในระดับที่เล็กที่สุดเพื่อสะท้อนระบอบอำนาจที่กระทำต่อคนที่เสียเปรียบ และนำความรู้เกี่ยวกับคนตัวเล็กตัวน้อยมาตีแผ่ให้สาธารณะมองเห็นความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้น ประการที่สอง นักมานุษยวิทยาไม่ควรเก็บตัวอยู่แต่ในอาณาจักรทางวิชาการ แต่ควรแสวงหาวิธีการที่จะเข้าไปเกาะเกี่ยวกับปัญหาของมนุษย์ เมื่อนักมานุษยวิทยาเข้าไปศึกษาชุมชนและชีวิตของคนกลุ่มต่างๆ เมื่อพบเห็นความไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นในพื้นที่ที่ศึกษา นักมานุษยวิทยาไม่ควรจะนั่งดูเฉยหรือปล่อยให้คนที่ตนกำลังศึกษาเผชิญปัญหาแต่เพียงลำพัง สิ่งที่นักมานุษยวิทยาทำได้คือการเข้าไปรับฟังปัญหาเหล่านั้น และแสวงหาวิธีต่างๆ ที่จะเผยแพร่ปัญหาของชาวบ้านให้สังคมรับรู้ เพื่อให้ปัญหาของพวกเขาไม่ถูกปกปิดเอาไว้

ประการที่สาม นักมานุษยวิทยาต้องนำความรู้จากการศึกษามาวิเคราะห์และทำให้เป็นประเด็นที่มีการถกเถียงในเชิงสาธารณะ (public debates) ดังที่ Eriksen (2006) เสนอว่าการนำความรู้จากงานวิจัยมาเปิดเผยต่อสังคมพร้อมกับให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาที่พบ สิ่งสำคัญคือ นักมานุษยวิทยาต้องตระหนักว่าความต้องการของชาวบ้านไม่ควรถูกบดบังด้วยเงื่อนไขและข้อบังคับจากแหล่งทุนที่สนับสนุนการวิจัย ถึงแม้ว่าสิ่งที่ชาวบ้านต้องการอาจจะต่างไปจากเป้าหมายของแหล่งทุน แต่นักมานุษยวิทยาควรนำเรื่องราวของชาวบ้านมาสื่อสารกับสังคมให้ครบถ้วน ประการที่สี่ ต้องตระหนักว่าการทำงานวิจัยของตนเองมีเงื่อนไขอย่างไรและเกี่ยวข้องกับระบอบอำนาจแบบไหน การสร้างและเผยแพร่ผลงานวิชาการต่อสาธารณะอาจมีรูปแบบที่หลากหลาย ซึ่งไม่จำเป็นต้องตีพิมพ์บทความในวารสารเพียงอย่างเดียว ช่องทางเผยแพร่ความรู้ที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ง่ายอาจมีหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะช่องทางสื่อออนไลน์ นักมานุษยวิทยาสามารถเลือกช่องทางที่เหมาะสมที่ส่งเสริมให้สาธารณะตระหนักและถกเถียงเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางสังคม ประการที่ห้า รูปแบบการเขียนความรู้มานุษยวิทยาไม่ควรจำกัดอยู่เฉพาะการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร แต่ควรสร้างสรรค์งานเขียนที่แตกต่างหลากหลายที่สามารถทำให้ประชาชนเข้าใจปัญหาสังคมได้ง่ายและกว้างขวาง

Borofsky & Lauri (2019) กล่าวว่าการที่นักมานุษยวิทยาเข้าไปเกาะเกี่ยวและมีส่วนร่วมกับปัญหาสังคม คือการส่งเสริมคุณค่าของความรู้มานุษยวิทยาพร้อมๆ กับการทำให้สังคมมีค่ามากขึ้น การทำงานเคียงข้างสังคมยังทำให้เกิดการสร้างโจทย์วิจัยและวิธีการศึกษาแบบใหม่ๆ สิ่งสำคัญคือ การส่งเสริมให้สาธารณะมองเห็นปัญหาความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นในสังคม และนำปัญหานั้นมาถกเถียงอย่างตรงไปตรงมา อาจกล่าวได้ว่ามานุษยวิทยาสาธารณะคือการสร้างพื้นที่ความรู้ที่ส่งเสริมให้คนทุกกลุ่มสามารถบอกเล่าเรื่องราวที่สะท้อนความเหลื่อมล้ำทางสังคม ซึ่งถือเป็นการขับเคลื่อนให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดีกว่า มานุษยวิทยาสาธารณะจึงเป็นทั้งการทำงานเชิงการเมืองที่นำความรู้ไปผลักดันให้เกิดการแก้ปัญหาและเป็นการปฏิบัติทางจริยธรรมที่มุ่งหวังให้มนุษย์มีศักดิ์ศรีและเข้าถึงโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน

การค้าอวัยวะมนุษย์ ภาพจาก <https://aecl0news.com/contents/news/world/3957/>

อย่างไรก็ตาม นักมานุษยวิทยาที่เข้าไปขับเคลื่อนสังคมในประเด็นต่างๆ ย่อมจะพบกับอุปสรรคและสิ่งที่มาขัดขวางหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะการพูดความจริงที่ทำลายต่อระบอบอำนาจและกฎเกณฑ์ที่ครอบงำสังคม ผู้มีอำนาจอาจไม่ยินดีที่จะให้กฎระเบียบและบรรทัดฐานบางอย่างถูกทำลาย แม้ว่ามันจะเป็นต้นเหตุของปัญหาความไม่เป็นธรรมทางสังคม Fassin (2013, 2017) กล่าวว่า การพูดความจริงที่ทำให้ผู้มีอำนาจสูญเสียความชอบธรรม อาจทำให้นักมานุษยวิทยาคณนั้นถูกคุกคามหรือถูกห้ามมิให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่กำลังได้รับการเปิดเผย เช่นมิให้เข้าไปเป็นพยานในการไต่สวนในคดีพิพาทเกี่ยวกับผลประโยชน์ของสาธารณะ มิให้ออกสื่อและให้ข่าวที่สวนทางกับนโยบายของรัฐ หรือถูกปิดกั้นมิให้นำข้อมูลมาเปิดเผยต่อสาธารณะ เช่นการศึกษาของ Hamdy (2010) ที่เปิดเผยให้เห็นธุรกิจการค้าอวัยวะมนุษย์ในประเทศอียิปต์ ที่สะท้อนความเหลื่อมล้ำในระบบการแพทย์และสุขภาพ เนื่องจากคนรวยที่มีร่างกายอ่อนแอสามารถซื้ออวัยวะจากคนจนที่ตัดสินใจขายอวัยวะของตนเพื่อแลกกับเงินจำนวนหนึ่ง แต่ผลที่ตามมาก็คือคนจนที่ขายอวัยวะของตัวเองต้องเผชิญกับชีวิตที่ยากลำบากและกลายเป็นผู้พิการไปตลอดชีวิต การเปิดเผยความจริงในเรื่องนี้ทำให้ Hamday ถูกรัฐบาลอียิปต์ขัดขวางมิให้ทำงานวิจัย สถานการณ์เหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้เมื่อเข้าไปทำลายผู้มีอำนาจ

ผู้เขียน

ดร.นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ

หัวหน้ากลุ่มงานวิจัยและพัฒนา ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)

เอกสารอ้างอิง

- Borofsky, R. & Lauri, A. D. (2019). Public Anthropology in Changing Times. *Public Anthropologist*, 1, 3-19.
- Chubb, J., Watermeyer, R. (2017). Artifice or Integrity in the Marketization of Research Impact? Investigating the Moral Economy of (Pathways to) Impact Statements within Research Funding Proposals in the UK and Australia. *Studies in Higher Education*, 42(12), 2360-2372.
- Collini, S. (2018). *Speaking of Universities*. London: Verso Books.
- Colson, E. (1992). Social/Cultural Anthropology. Wenner-Gren Foundation Report for 1990 and 1991. New York: Wenner-Gren Foundation.
- Eriksen, T. (2006). *Engaging Anthropology. The Case for a Public Presence*. London: Bloomsbury.
- Fassin, D. (2013). Why ethnography matters: On anthropology and its publics. *Cultural Anthropology*, 28(4), 621-646.
- Fassin, D. (2017). Introduction: When Ethnography Goes Public. In D. Fassin, (Ed.), *If Truth Be Told. The Politics of Public Ethnography*. Durham: Duke University Press.
- Hamdy, S. (2010). The Organ Transplant Debate in Egypt: a Social Anthropological Analysis. *Droit et Cultures*, 59, 357-365.
- Kuper, A. (2009). Great Grants. Times Literary Supplement, September 18.
- Lamphere, L. (2004). The Convergence of Applied, Practicing, and Public Anthropology in the 21st Century. *Human Organization*, 63(4), 431-43.
- Lassiter, L. E. (2005). Collaborative Ethnography and Public Anthropology. *Current Anthropology*, 46(1), 83-106
- McGilvray, D.B. (2006). Tsunami and Civil War in Sri Lanka: An Anthropologist Confronts the Real World. *India Review*, 5, 372-373.
- McGranahan, C. (2006). Introduction: Public Anthropology. *India Review*, 5(3-4), 255-267.
- Merry, S.E. (2011). Measuring the World: Indicators, Human Rights and Global Governance. *Current Anthropology*, 52(3), S83-95.
- Peacock, J. L. (1997). The Future of Anthropology. *American Anthropologist*, 99(1), 9-29.
- Purcell, T.W. (2000). Public Anthropology: An Idea Searching for a Reality. *Transforming Anthropology*, 9(2), 30-33.
- Shore, C. & Wright, S. (2015). Audit Culture Revisited: Rankings, Ratings, and the Reassembling of Society. *Current Anthropology*, 56(3), 421-44.
- Strathern, M. (Ed). (2000). *Audit Cultures: Anthropological Studies in Accountability, Ethics and the Academy*. Abingdon: Routledge.
- Sundar, N. (2004). Toward an Anthropology of Culpability. *American Ethnologist*, 31(2), 145-63.
- Willigen, J. V. (2002). Applied Anthropology: An Introduction, 3rd edition. Westport, CT: Bergin and Garvey.